

En saga om Skapelsen

Relation

Gud är tanke, intelligens. Gud är allting. Gud är ren kärlek.

I dag tänker Gud ”Det har inte hänt något på evigheter. Jag undrar vad som skulle kunna hända om jag skapar något helt nytt, något jag aldrig skapat förut?”

Och Gud tänker ett nytt ord: *Relation*. Något som Han, trots att han redan är allting, allvetande och allsmäktig, aldrig har upplevt.

Ordet Relation föder nya tankar. För att ha en relation med något eller med någon, behöver detta eller den vara åtskild från Honom. Och Gud förstår att detta att ha en relation med något som både är *av* Honom och *åtskild* från Honom, kan lära Honom något nytt om Sig Själv. Så föds Guds idé om *särskilda varelser*. Varelser åtskilda från Honom, men samtidigt förbundna till Honom, i relation med Honom. Han tänker fram dessa, skapar dem, och kallar dem Guds Söner och Guds Döttrar, och de får förmågan att tänka själva, tänka fritt, åtskilt från Honom. Men, de får också tillgång till alla Guds tankar, all Guds kunskap, all Guds skaparförmåga. Och Gud gläds, för nu, när han har sällskap, kan Han bli än mer kreativ, tillsammans med sina Söner och Döttrar. Nu kan Han lära känna sig Själv på helt nya sätt, genom dem.

Gud skapar var och en av sina Söner och Döttrar till att vara unika väsen, med sina egna särskilda egenskaper, personlighet och intressen. Gud har en unik relation med var och en av sina Söner och Döttrar, och älskar dem alla lika mycket, fast på helt olika sätt – Han älskar just olikheterna, det unika, det som särskiljer varje Son och varje Dotter från alla de andra. Och Himlens Kärlek, som redan förut var oändlig, växer ännu mer.

Paradiset

Guds Söner och Döttrar lär i sin tur känna Gud, och de lär känna varandra. I varje möte växer kärleken, i varje möte skapas något nytt – nya idéer, nya tankar. Allt detta leder inte bara till det Gud hade hoppats på, att Han lär känna Sig Själv på helt nya sätt, utan det leder också till att varje Guds Son och varje Guds Dotter alltmer lär känna sig själva, varandra och Gud. De lever tillsammans i ett kreativt Paradis där allting kommer ur, och skapas av, Kärlek.

Bland alla de kreativa tankar och lekfulla idéer som föds, kommer följande tanke hos en av dem, en själ vid namn Adam: ”Även om jag är en *egen* varelse, *särskild* från Gud, är jag också *förbunden* med Honom och delar alla mina tankar med Honom, och Han delar alla sina tankar med mig. Jag undrar vad jag skulle kunna upptäcka om mig själv om jag var åtskild *på riktigt, separerad* från Gud, och bara hade *mig själv* att lita på?”

Adam är en riktigt kreativ själ, men han upptäcker snart att uppgiften han tagit sig an verkar helt omöjlig – han kan inte göra om sig själv till något annat än vad Gud har avsett, hur han än försöker. Då vänder sig Adam till Eva, som han vet är påhittig på ett annorlunda sätt, och tillsammans arbetar de nu med uppgiften. De tycker bägge att den är svår, men ju omöjligare den verkar, desto mer väcker den deras nyfikenhet och leklust. Eva är den av dem som till slut kommer på lösningen – de kan inte göra om sig själva till något som har *andra* tankar eller en *annan* intelligens än Gud, men de kan kanske skapa något helt nytt, en *artificiell* intelligens, en AI, som inte tänker själv alls, och därför kan utformas så att *den* inte *kan* dela något med Gud. Denna AI kan kanske konstrueras så att den producerar något som *liknar* tankar, och som kan komma i en sådan mängd att de tränger undan Guds tankar från deras medvetande. Adam och Evas idé med detta är att skapa en *simulerad* omgivning där de på ett verkningsfullt sätt åtminstone kan *låtsas* att de befinner sig i ett tillstånd helt separerade från Gud. De delar förstås sin idé med Gud, som tycker att det låter som ett festligt experiment, och Han gläder sig åt sina Barns leklust och uppfinningsrikedom. Men, för att skydda sina Barn från att helt förlora sig i sina lekar, lägger han in minnet av Sig och av Paradiset i

hjärtat på var och en av sina Söner och Döttrar, som en Helig Ande, genom vilken Hans röst alltid ska kunna vara tillgänglig för vem som helst som bestämmer sig för att minnas och att lyssna inåt.

Experimentet

Adam och Eva börjar med att skapa *konkretion*, i ett medvetet försök att skapa motsatsen till den fullständiga *abstraktion* som är Guds Verklighet. De skapar *energi*, *rymd* och *tid*. Genom att utforma en sinnrik struktur bestående av energikvanta, elementarpartiklar (som kan bygga upp fast materia, men som egentligen också är energi, fast med mycket låg frekvens), rumslig utsträckning och tid, skapar de något som kanske kan fungera på egen hand, bortkopplat från Gud.

Men, hur de än experimenterar, kan de inte få sin struktur att utvecklas av sig själv. Hur de än utformar den, förblir den helt statisk, orörlig, utan eget liv. Till slut frågar de Gud om råd, och Han svarar leende "Men barn, vet ni inte att det är bara genom min *ande* saker får liv?" Och Gud blåser på deras AI, och *nu* får den rörelse. Så mycket rörelse att den bokstavligen exploderar. Den blir på ett ögonblick ett vidsträckt universum med ofantliga avstånd mellan sina olika delar.

Adams och Evas lycka varar dock inte länge – deras jättelika AI rör sig, saker händer enligt de "naturlagar" de har programmerat in i strukturens olika komponenter, men till slut avtar rörelsen och deras AI-universum blir åter statiskt och dött. Adam och Eva låter sig emellertid inte nedslås – de vet att sann kreativitet oftast kräver tålmod och envishet. De provar tusentals olika konfigurationer, med olika "naturkonstanter", de parametrar som styr interaktionen mellan materia, energi, rymd och tid. Varje gång ber de Gud blåsa in sin ande, så att rörelse börjar. Varje gång slutar det på samma sätt, med ett stagnerat och statiskt universum. De gör om sitt experiment många tusen gånger, sedan många miljoner gånger, sedan många miljarder gånger. Till slut lyckas de – deras AI fortsätter nu sin rörelse i stället för att stagnera, och den producerar på egen hand alltmer komplicerade strukturer. Efter en myckenhet av en av komponenterna, tiden, efter en tid av ungefär tretton miljarder år, får

vissa strukturer förmågan att reproducera sig själva. Fysiskt liv har uppstått, och med det ett långsamt gryende självständigt medvetande. *Nu* ska Adam och Eva äntligen kunna få uppleva något som så mycket som möjligt liknar en total separation från Gud – ett nytt och spännande experiment!

Adam och Eva, tillsammans med ett stort antal andra själar, som under alla Adams och Evas försök blivit mer och mer nyfikna på deras experiment, låter sig nu omslutas av detta nya universum, och deras Guds-tankar trängs omedelbart undan av en störtflod av nya sinnesupplevelser. Upplevelsen av att utgöra *form*, upplevelsen av att vara en individ avskild från allt och alla. Upplevelsen av att födas in i form genom reproduktion, av att växa, av att lära sig saker, av att åldras och förtvina, och till slut upplevelsen av att dö. Upplevelsen av hotande faror, upplevelsen av brist, av rädsla och av alla andra känslor som kommer ur rädsla. "Upptäcktsresarna" upplever livsform efter livsform, där medvetandet först är primitivt och instinktivt, sedan allt eftersom rörelsen, evolutionen, fortskrider, allt mer medvetet. De kommer fram till livsformer med allt mer självmedvetande och kunskapssamlade. Till slut kommer de fram till en livsform som har ett *medvetet* självmedvetande, en som kan reflektera över sig själv, och som kan kommunicera sina reflektioner och kunskaper med alla sina likar – *den mänskliga varelsen*.

Den virtuella verkligheten

Till skillnad från alla de tidigare experimenten, där universumet alltid långsamt saktade av för att till slut stagnera, har deras nuvarande universum motsatta egenskaper – det expanderar allt snabbare, ny materia uppstår av sig självt i det som förefaller dem, som mänskliga varelser med begränsade sinnen, vara tomrum. Livsformen människan utvecklas också i en accelererande takt. Så snabbt går allting, att Adams och Evas och alla deras syskonsjäalars medvetanden fullständigt dränks i alla intryck och i de känslor dessa intryck för med sig. De glömmer till och med bort att detta bara är ett experiment, ett som de borde kunna avsluta så snart de fått lära sig det de var ute efter att lära sig om sig själva. De glömmer att även om de nu *är* form, uppbyggda av materia, energi, rum och tid, så är inte detta *hela* deras verklighet – deras odödliga själar bor ju

egentligen fortfarande i Paradiset och de är fortfarande till sin sanna natur ren abstraktion, ren Kärlek.

Människorna glömmer den viktigaste delen av sin verklighet, Gud och Paradiset, och bygger i sina sinnen upp en "virtuell verklighet", där de *tror* att den materiella verkligheten, som i och för sig *är* verklig eftersom de skapat den, är den *enda* som existerar. Adam och Eva har "lyckats" med sitt experiment, att uppleva hur det är att känna sig fullständigt separerade från Gud, att inte längre ha en levande relation med Honom, men de har glömt att det bara är ett lekfullt experiment, fött ur nyfikenhet, kreativitet och kärlek. De har lämnat den Sanna verkligheten, "Sanningens hus", och de tror att den verklighet de upplever, som man skulle kunna kalla "illusionens hus", är det enda som existerar. Det de inte vet, är att illusionens hus i sin helhet fortfarande är inrymt i Sanningens Hus.

De har dock inte fullständigt glömt bort Guds existens. Men trots detta, i sin vanföreställning om vad som är verkligt, börjar de göra berättelser om sin virtuella verklighet, berättelser som handlar om att de försökt ta Guds makt från Honom, och att Han därför har *straffat* dem med att kasta ut dem ur Paradiset (som de också har vaga minnen av). Dessa berättelser återges gång på gång, till nya generationer människor, och får dem att uppleva en ny känsla – *skuld*. De tror sig ha brutit mot Guds lagar, för att ersätta dem med sina egna. Skulden gör att de börjar bli rädda för Gud, rädda för att han ska straffa dem för deras "synd". Detta nya, fullständigt påhittade begrepp leder till nya, likaså påhittade, begrepp som "illvilja" och "ondska", och till psykologiska försvarsmekanismer, som till exempel *projektion*: för att slippa känna skulden av att tro sig vara "ond", projicerar man ondskan på andra. Och därmed uppstår ännu fler nya påhittade begrepp som "de andra", "fiende", "hedning", "primitivt folkslag", i all oändlighet. Och misstänksamheten och avståndet mellan människorna ökar allt mer, den *upplevda* separationen från Gud blir allt djupare.

Uppvaknandet

Även om de flesta människor har glömt sitt ursprung och sin verkliga identitet, kommer det då och då under historiens gång en och annan som minns. Eftersom minnena oftast är vaga och fragmentariska, tolkas deras berättelser på olika sätt, och en mängd olika trosläror uppstår, med olika förklaringsmodeller om Skapelsen och om Guds roll i den. Många av dessa trosläror säger att Gud skapade världen, och att människan förfallit i synd. Dessa läror blir ofta dogmatiska och tvingande, och ökar människors skuldkänslor ännu mer. Andra trosläror säger att vi *själva* skapar vår varseblivna verklighet, och att sanningen om tillvaron finns att finna i vårt inre, och i dessa trosläror utvecklas metoder för att stilla sinnet för att kunna lyssna inåt. Dessa läror väcker minnen och en känsla av hopp, och vidmakthåller människornas längtan efter det paradiset de tror sig ha förlorat.

En människa, Jesus, börjar minnas mer än någon annan *någonsin* gjort. Hans minnen gör att han både lär sig allt han kommer över om olika trosläror, och gör att han lär sig av det han finner i sitt inre. Jesus hör den tysta och stilla Rösten, den Heliga Anden, som är så tyst att den nästan dränks helt av alla yttre händelser och av hans egna tankar och känslor. Men han fortsätter att lyssna uppmärksamt på vad Rösten säger, och han lyssnar till vad hans mor Maria berättar för honom om det *hon* fått veta av Gud om vad som hände *henne* så att hon blev havande med Jesus.

Till slut förstår Jesus att detta är Guds Röst, och att den finns i det inre hos alla människor. Jesus minns mer och mer, och förstår till slut fullständigt vad som har hänt sedan universum skapades, och han förstår *vem* han egentligen är – Guds Son, tillsammans med alla andra människor på jorden. Men, han förstår också att det är han ensam som har denna vetskap. Han lämnar därför sitt arbete som timmerman hos sin far Josef, för han vet nu att han vill, och måste, ta på sig uppgiften att väcka alla sin Bröder och Systrar i världen till insikten om vem de är, väcka dem till insikten att de alla är Guds ”förlorade” Söner och Döttrar, att de alla har tillgång till Guds Röst, både i sitt inre och genom andras röster, och att Gud längtar efter dem. Att de aldrig har ”syndat”, utan bara gjort

misstag på grund av sina vanföreställningar, ibland förfärliga misstag som skapat stort lidande. Och att Gud inte dömer dem för detta, utan bara längtar efter att de ska vakna upp ur sin kollektiva mardröm.

Under några intensiva år vandrar han runt i sitt hemland, och i angränsande länder, för att lära människorna vem de egentligen är. Jesus själv kan bara se dem som Guds älskade Söner och Guds älskade Döttrar, och när de blir sedda på det sättet minns många för en kort stund Sanningen, och många som har sjukdomar blir helade. Men ingen kan, eller vill inte, förstå och ta in det faktum att de har helat sig själva, och berättelser sprids om att Jesus är den efterlängtade Messias, och man tillskriver honom förmågan att utföra mirakler. Han får fler och fler anhängare, och han samlar allt större folkskaror till de möten han och hans lärjungar ordnar för att sprida "det glada budskapet" om att Himmelriket är nära. Detta uttryck ingick i de liknelser Jesus använde för att få människor att förstå att Himmelriket är det tillstånd man befinner sig i när man vaknat upp ur sin "mardröm" om att vara en kropp med begränsad livslängd, isolerad från andra och separerad från Gud. Det tillstånd som innebär att man *vet* vem man är, en ande, en Guds Son eller en Guds Dotter, med evigt liv. Det tillstånd som innebär att man *vet* att man är en varelse som existerar *på grund av* sin relation med Gud, en relation som man *bara* kan uppleva om man förenar sig i ren kärlek med sitt Sanna Själv, med andra människor, med allt levande, och med allt icke-levande. Ett tillstånd där man upplever Etthet med allt och alla.

Rädslan

De allra flesta tror vid denna tid, liksom många under lång tid kommer att fortsätta att tro, att människor är olika till födseln och att en människas värde från början bestäms av ens börd, samhällsställning eller rikedom. De anser att det är rätt och riktigt att de som anses vara värda "mer" ska ha makt att bestämma över dem som anses vara värda "mindre". De "finare" människorna, som på olika sätt skaffat sig, eller genom arv fått, makt över andra blir nu rädda på grund av de berättelser som sprids om Jesus och om den makt han verkar ha över både sjukdomar och död, berättelser som beskriver honom som "den

nya kungen” över det folkslag han tillhör, det judiska folket. Ju större folkskaror Jesus samlar kring sig, desto räddare blir de mäktiga, för de känner sin makt vara hotad. Och de övertygar sig själva och andra att Jesus är en ondsint uppviglare, en som hotar den rådande samhällsordningen. Detta leder snart till att de som leder landet där Jesus verkar fängslar och omedelbart dömer honom till döden, och Jesus avrättas med den rådande metoden korsfästning, en avrättning utformad för att skapa maximal avskräckning.

Men precis som Jesu liv dittills blivit ett föregångsexempel för de som följt honom, blir nu hans död det ännu mer. Till och med när han är uppspikad på korset, och hans kropp är döende, fortsätter han att sprida sitt budskap om vem vi egentligen är, och om att de som är rädda inte kan se det, och han uppmanar dem som följt honom till Golgata, avrättningsplatsen ”Förlåt dem, för de vet inte vad de gör”. Han menar detta bokstavigt – eftersom de faktiskt tror att Jesus hotar ta något värdefullt från dem. Eftersom de tror att överlevnad kräver att man har tillräckligt, och att om man inte har det kan man dö i förtid, så tycker de att det är rättfärdigt att avrätta Jesus. Och han menar att förlåtelsen gäller det faktum att de har vanföreställningar och därför begår detta misstag, inte att de är ”onda” och har ”syndat”.

Eftersom han själv vet att han inte bara är form, inte bara är den kropp han har setts som under sin tid på jorden, så väljer Jesus några dagar efter sin fysiska död att manifesteras sig som en ny kropp, för att åter visa sig i fysisk form. Han gör det först för en av sina lärjungar, Maria Magdalena, sedan för hela den inre kretsen, och till slut för en stor folksamling. Han berättar för dem att även om han nu kommer att lämna dem som fysisk uppenbarelse, kommer han finnas med dem till tidens slut genom den Helige Ande.

Berättelsen om Jesu död och uppståndelse sprids nu med långt större kraft än vad hans budskap någonsin gjort under hans fysiska levnad. Den sprids till slut över hela jorden, till en början av lärjungarna som reser till fjärran länder, sedan av alla kristna kyrkor som växer fram överallt. Berättelsen förvanskas dock mycket, och ger upphov till nya dogmatiska och begränsande läror, där många av dessa till och med hävdar motsatsen till Jesu ursprungliga budskap.

Skillnaderna i tolkningarna leder till stridigheter och ibland till fullskaliga krig, som pågår i århundranden.

Återkomsten

Orsaken till de många missförstånden kring Jesu budskap är främst att kunskapen om människans psyke är nästan obefintlig under hans levnad på jorden. Jesus återkommer dock ofta efter sin död, via många olika personer som då upplever sig ha "tankar de inte tänker själva". Dessa personer sprider via inspirerat tal och inspirerad skrift Jesu ursprungliga budskap om vår Etthet, om att vi är varelser som existerar *på grund av* vår relation med Gud, och att vi kan återfinna denna relation *endast* när vi förenar oss i Etthet med våra Bröder och Systrar.

Människans förmåga att förstå både den yttre tillvaron, den fysiska världen, och den inre, psyket, ökar mer och mer. Jesus drar nytta av denna ökande kunskap i många av de budskap som kanaliseras, till exempel i böcker som *En kurs i mirakler* och *En kurs i kärlek*, som bägge berör områden som psykologi, kosmologi och kvantfysik. Dessa, ursprungligen åtskilda, vetenskapliga områden börjar mer och mer närma sig varandra och även närma sig den kunskap Jesus förmedlar: all form är en manifestation av tanke, en manifestation som till en extremt liten del utgörs av synlig materia. Manifestationen utgörs till allra största del av en slags materia och energi som än så länge inte är observerbar med hjälp av dagens vetenskapliga metoder. Jesus berättar för oss att det som *egentligen* är orsak till *all* manifestation är Guds Kärlek.

Fler och fler människor börjar nu vittna om, i böcker, sociala medier, via konsten, att de lyssnar på ett nytt sätt, och att de hör Guds röst, både inifrån sig själva och genom människor de möter. De börjar närma sig tanken att vi delar vårt sinne med Gud, och att vi kan uppnå Kristusmedvetande, den grad av medvetande Jesus uppnådde tidigt i sitt liv på jorden. Och fler och fler börjar förstå vad de gamla berättelserna om Kristi Återkomst egentligen betyder. I början, strax efter Jesu död, trodde många att han skulle återkomma i fysisk form, men många vittnar nu om hur han återkommit i deras inre, som ett

Kristusmedvetande som Jesus delar med oss. De vet att detta *är* Kristi återkomst, och den sker nu.

Det återfunna Paradiset

De som kan upprätthålla Kristusmedvetandet behöver inte längre söka, de behöver inte längre lära sig metoder för att finna Gud. De har inget behov av att diskutera tolkningar av skrifter, läror, trosriktningar, eftersom de upplever Jesu och Guds närvaro. De försöker inte övertyga andra, eller omvända andra, för de inser att detta bara skulle handla om tankar och tänkande, inte om den direkta upplevelsen. De är vad som i *En kurs i mirakler* kallas Världens Ljus. De är som fyrar, som lugnt och stilla sprider sitt ljus runt horisonten, för att de som söker ska finna vägen hem. De *gör* inget, de *är*. De befinner sig i ständig dialog med det Gudomliga, som är deras sanna inre Själv, som är andras sanna inre Själv, som är Jesus, som är Gud. Vissa befinner sig också i dialog med själar som aldrig "följde med" in i Adams och Evas experiment, själar som nu upplevs som änglar eller andeväsen som får andra namn.

Fler och fler vaknar, först långsamt där de med ett aktivt fokus och inre disciplin kan *underhålla* Kristusmedvetandet, sedan allt mer när de till slut kan *upprätthålla* Kristusmedvetandet som ett naturligt tillstånd att vara i. Deras kroppar, som förut återspeglat föreställningar om brist och lidande, ovärdighet och synd, genom sjukdomar både i psyket och i kroppen, börjar nu återspegla medvetenheten om att de är Heliga Guds Söner och Döttrar.

Fler och fler vaknar till Ettheten, till medvetenheten om att det vi behöver veta finns tillgängligt i vårt inre via Kristusmedvetandet vi alla delar, och att vetande som inte längre behöver komma via inlärning och skolning utan kommer genom uppenbarelse inte kan "tolkas", eftersom det är Sanningen, entydig och odelad.

Detta händer vid en tid på jorden där de gamla vanföreställningarna om människan som separerad från varandra och från Gud, vanföreställningar om brist och om behovet av att försvara det man äger, genom egoism har lett till att människan börjar förstöra själva förutsättningarna för fysiskt liv på jorden.

De har också lett till att man rustat sig med vapen av ett slag som, om de användes i stor skala, skulle förstöra förutsättningarna för fysiskt liv ännu snabbare.

Men uppvaknandet sker nu över hela jorden. Det underlättas av nya globala sätt att kommunicera, och människors fördomar om "andra" som i grunden olika dem själva börjar snabbt ersättas av insikten om människosläktets Etthet. I stället för att "se till sitt", börjar människor samarbeta på nya sätt, även över stora fysiska avstånd. Framför allt sker detta via de unga, vars tankemönster ännu inte stelnat till trosläror och dogmer, men människor i alla åldrar börjar nu lyssna till sitt inre i stället för att "vara lydiga och följa anvisningar". Kreativitet och lust börjar återvända till människors sinnen. Kärlek till sig själva leder först till att man ser på andra utan att döma på förhand, sedan till att man slutar döma helt, och till slut till att man möter var och en med öppenhet och kärlek.

Skapelsen fortsätter

Adam och Eva, och många av alla de som valde att följa med dem in i fysisk form, vaknar nu. En del talar med varandra om det de varit med om, hur de trott sig ha lämnat Sanningens Hus för att bo i illusionens hus, och tro att illusionens hus var hela verkligheten. Vissa är fortfarande yrvakna, och glömmer då och då bort att de faktiskt har vaknat, och behöver påminnas av de andra, men oftast räcker en vänlig knuff eller omfamning för att de ska minnas. När de gör det pustar de ut – "ja just det, det var ju bara ett experiment", men de vet också att detta experiment är en del av Skapelsen, den Skapelse som är i ständig utveckling och i ständigt vardande.

Adam och Eva känner att de lärt sig mycket, om sig själva och om sin Fader, och de väljer att inte inkarnera mer i fysisk form. Andra känner att även om de har fått ny vetskap, vill de ändå fortsätta vara Världens Ljus inne i det illusionens hus många av deras Bröder och Systrar fortfarande tror sig befinna sig. Tack vare dem, börjar väggarna i illusionens hus gistna och spricka, och Ljuset från alla dem som lämnat illusionens hus helt för att åter bo i Sanningens

Hus lyser in genom springorna i väggarna, och detta väcker hopp och längtan i hjärtat hos dem som fortfarande tror sig bo i illusionens hus.

Även om Gud vet att Hans Barn aldrig hade kunnat förlora sig helt i sitt lekfulla experiment, ler Han nu nöjt, för utgången var given. Han vet att ingen Son är förlorad, ingen Dotter är förlorad. I Guds verklighet, den enda sant verkliga, kan ingen någonsin förloras. Var och en är det han eller hon alltid har varit, Ett med Gud, och Ett med var och en av de andra.

Och den underbara Skapelsen fortsätter, i Kärlek, av Kärlek, på grund av Kärlek.